

Arrest

nr. 257 817 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 september 2020 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 oktober 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 december 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 februari 2021.

1.3. Op 15 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Irak. U bent geboren op 11 juni 1997 in Bagdad. U bent een soennitische moslim van Arabische afkomst. U bent ongehuwd. U leefde in het ouderlijk huis en heeft drie broers en een zus. U werkte met uw vader in zijn restaurant.

U werd op jeugdige leeftijd verkracht door twee jongens. Ze werden aangeklaagd en belandden in de gevangenis. Dit incident heeft uw leven echter in een andere richting gestuurd. U vond het sindsdien goed om seksuele relaties met jongens te hebben. Na de verkrachting, toen u ongeveer 15 jaar oud was, begon u in 2013 een intieme relatie met uw vriend A.(...). Op een zekere dag, in juni 2014, toen jullie seksuele betrekkingen hadden bij A.(...) thuis, werden jullie betrapt door Y.(...), de broer van A.(...). Y.(...) riep zijn vader en u liep weg. De vader van A.(...) heeft uw vriend A.(...) vermoord. Er ontstond een stammenconflict. Uw vader kreeg een week de tijd om u aan de stam van de vader van A.(...) te overhandigen. Uw hele familie was kwaad op u en u werd door uw familieleden geslagen. Uw vader wou u vermoorden, net als de familie van A.(...). Familieleden probeerden uw vader nog te overtuigen dat het niet uw schuld was geweest maar uw vader wou niet luisteren. Uw moeder heeft u geholpen door u van Irak naar Turkije te sturen, zonder dat iemand anders er initieel iets van wist.

In juni 2014 bent u naar Turkije vertrokken en u verbleef daar in de provincie Samsun tussen de 4 en 6 maanden. Daarna vertrok u naar Griekenland. U reisde via de Balkanroute verder naar Duitsland waar u eind 2014 of begin 2015 toekwam. U vroeg in Duitsland een internationaal beschermingsstatuut aan. Uw verzoek werd geweigerd door de Duitse autoriteiten. In 2017 vernam u dat uw oudste broer H.(...) naar Duitsland was gekomen. Hij was gestuurd door uw vader om u te vermoorden. Uw broer wist u te vinden en volgde u overal maar u werd niet gedood. U werd wel ongeveer 20 keer in elkaar geslagen door vrienden van uw broer. U heeft ongeveer 4 keer een klacht ingediend bij de politie maar de vrienden van uw broer namen het pv van de klacht telkens af zodat u geen bewijs meer had. In 2017 heeft u ook gedurende 6 maanden geprobeerd vanuit België en Frankrijk Groot-Brittannië te bereiken maar dat is niet gelukt en u werd terug gestuurd naar Duitsland. In september 2020 bent u uiteindelijk omwille van de problemen met uw broer H.(...) uit Duitsland vertrokken en u reisde verder naar België.

Op 14 oktober 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel) en uw nationaliteitsbewijs (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij een terugkeer naar Irak vreest u vermoord te worden omwille van het feit dat u een homoseksuele relatie heeft gehad met A.(...). U vreest vermoord te worden door uw vader of uw broer of door de stam van de vermoorde A.(...).

Na grondig onderzoek moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal kan immers geen geloof hechten aan uw asielaanvraag.

Ten eerste blijkt dat u ten aanzien van de Belgisch en Duitse asielinstanties totaal verschillende verhalen heeft verteld over de redenen van uw vertrek uit Irak. U verklaarde voor de Duitse asielinstanties dat u in Irak, een week voor u naar Turkije bent vertrokken, een brief had ontvangen van

de sjiiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq. U werd opgeroepen om in dienst te gaan bij die militie. Uit vrees dat een familielid ontvoerd zou worden of dat jullie bedreigd zouden worden indien u niet op die oproep zou ingaan heeft uw vader het ouderlijk huis verkocht en is uw vader met zijn gezin in de zomer van 2014, tussen juni en augustus 2014, naar Turkije vertrokken. U verwees voor de Duitse asielinstanties ook naar de vele zelfmoordaanslagen in Irak. U zou in 2014 op een markt in Bagdad geweest zijn, samen met uw moeder, waar een bakkerij is ontploft door een zelfmoordaanslag. Omdat u en uw moeder zich in een ander gebouw bevonden waren jullie niet verwond (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Niederschrift über die Anhörung gem. § 25 AsylG am 31.05.2016 in Bamberg, p. 1-5). Voor het CGVS hernam u deze asielmotieven helemaal niet en vertelde u een volledig ander verhaal over uw homoseksuele relatie met A.(...) en de ontdekking daarvan wat tot al uw problemen zou hebben geleid. Geconfronteerd met deze verschillende asielmotieven in Duitsland en in België gaf u ook toe dat u in Duitsland uw echte verhaal niet heeft verteld. Wat betreft uw verhaal van de poging tot gedwongen rekrutering bij de sjiiitische milities geeft u zelf toe dat het 'niet de volledige realiteit' was en u het verhaal van iemand had gehoord (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 26-27). Het feit dat u in Duitsland niet de waarheid heeft verteld tast uw algemene geloofwaardigheid aan en dit in bijzonder ernstige zin. We stellen bovendien ook vast dat niet alleen het asielmotief dat u in Duitsland naar voor bracht over de poging tot gedwongen rekrutering verzonnen blijkt maar dat u ook verschillende verklaringen aflegde over uw moment van vertrek uit Irak en de duur van uw verblijf in Turkije. In Duitsland verklaarde u dat u in de zomer van 2014, tussen juni en augustus vertrokken bent uit Irak en u ongeveer een jaar in Turkije bent gebleven (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Niederschrift über die Anhörung gem. § 25 AsylG am 31.05.2016 in Bamberg, p. 2). Bij De DVZ verklaarde u daarentegen heel precies dat u op 10 juni 2014 vertrokken bent uit Irak en 7 maanden heeft verbleven in Turkije (verklaring DVZ, p. 12). Voor het CGVS verklaarde u dat u 4 tot 6 maanden in de provincie Samsun in Turkije bent gebleven. Deze bijkomende inconsistenties, naast uw asielmotieven, tussen wat u in Duitsland heeft verklaard en wat u heeft gezegd voor de Belgische asielautoriteiten doen verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid gezien u dus zeker ook over andere aspecten van uw verhaal de waarheid niet verteld heeft, hetgeen absoluut niet te verklaren valt vanuit een mogelijke schroom om uw homoseksuele geaardheid te vermelden ten aanzien van de Duitse asielinstanties.

Het CGVS stelt ten tweede vast dat u de aanleiding voor uw vertrek uit Irak die u naar voor bracht bij het CGVS helemaal onbesproken liet voor de Duitse asielinstanties. U verklaarde in Duitsland op uw gehoor van 31 mei 2016 helemaal niets over uw vrees om vermoord te worden omwille van de homoseksuele relatie die u heeft gehad met A.(...). Ook toen uw verzoek om internationale bescherming werd geweigerd en u in beroep ging tegen deze beslissing heeft u nagelaten dit motief naar voor te brengen. U heeft uw verhaal over uw homoseksuele relatie met A.(...) pas voor het eerst gedaan voor de DVZ op 9 november 2020 en dit terwijl u zich al in de Europese Unie bevond vanaf begin 2015, volgens uw eigen verklaringen. U verklaarde dat u uw echte verhaal in Duitsland niet durfde te doen omwille van uw broer H.(...). U hoorde dat uw broer in Duitsland was aangekomen en u dacht dat, als hij uw echte verhaal zou weten, hij u direct zou vermoorden (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 26). Deze reden om uw zogenaamde echte verhaal niet naar voor te brengen voor de Duitse asielinstanties is voor het CGVS allesbehalve overtuigend. Uw broer was immers pas in 2017 naar Duitsland gekomen vanuit Irak (CGVS, A.(...), 12.02.2021, p. 18-19) en dit terwijl uw interview voor de Duitse asielinstanties al had plaatsgevonden op uw gehoor van 31 mei 2016. U werpt daar tegenin dat u op dat interview enkel uw 'gegevens' moest geven. Uit uw Duits dossier blijkt echter dat dit manifest onjuist is (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Niederschrift über die Anhörung gem. § 25 AsylG am 31.05.2016 in Bamberg, p. 1-5). Geconfronteerd met het feit dat uw broer pas na het interview voor de Duitse asielautoriteiten op 31 mei 2016 naar Duitsland is gekomen verklaarde u vervolgens dat u ook bezorgd was om de reputatie van uw familie en u durfde daardoor uw echte verhaal niet te doen (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 26). Ook dit argument is weinig overtuigend. De reputatie van uw familie was immers reeds aangetast gezien uw familie op de hoogte was van het feit dat u betrapd werd met A.(...) terwijl u seks met hem had. U verklaarde zelf dat uw hele familie kwaad was en u door familieleden werd geslagen (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 9-10). Waar eventueel nog begrip zou kunnen worden opgebracht voor het feit dat het niet evident is om bij een eerste verzoek om internationale bescherming aan autoriteiten in de Europese Unie over uw seksuele geaardheid te spreken en dit gezien uw afkomst uit Irak waar een homoseksuele geaardheid maatschappelijk algemeen niet wordt aanvaard, mogen we niettemin toch verwachten van iemand die vreest voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid dat hij na een zekere periode hierover toch verklaringen kan afleggen. Uit uw verklaringen blijkt helemaal niet dat u tijdens uw verdere verblijf in Duitsland uw 'werkelijke' vluchtmotief kenbaar heeft gemaakt aan de Duitse asielinstanties, in een beroepsprocedure tegen uw eerste weigeringsbeslissing of mits een volgend verzoek. Dat u dit hebt nagelaten, in een context waarin uw broer volgens uw verklaringen naar Duitsland kwam om u te viseren omwille van uw beweerde homoseksuele geaardheid, en waarbij u

volgens uw verklaringen verschillende keren naar de Duitse politie zou zijn gestapt om dit aan te klagen, is totaal niet geloofwaardig. U heeft daarentegen pas na meer dan 5 jaar verblijf in de Europese Unie verklaringen over uw beweerde homoseksuele relatie afgelegd, met name voor de DVZ eind 2020, en dit terwijl u ook eerder al in 2017 in België en ook in Frankrijk was geweest zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 9). Uw verklaring dat u eigenlijk in 2017 vanuit België of Frankrijk naar Groot-Brittannië wou vertrekken is hier geen verschoning voor. Het feit dat u eerder geen verzoek om internationale bescherming indiende omwille van uw homoseksuele relatie en dat pas doet ongeveer twee weken nadat er in België een pv voor u werd opgesteld omwille van diefstal bij geweld bij nacht in bende (zie documenten in het administratief dossier) doet volledig afbreuk aan de waarachtigheid van uw asielrelaas. De vaststelling dat u na uw aankomst in Europa nog meer dan vijf jaar nodig had alvorens u een verzoek om internationale bescherming indiende gebaseerd op uw vermeende vrees omwille van uw seksuele geaardheid toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees volledig.

Het CGVS telt ten derde ook vast dat, zelfs wanneer u een gegronde reden zou hebben gehad om pas na meer dan 5 jaar verblijf in Europa een verzoek om internationale bescherming in te dienen op basis van uw vrees omwille van een homoseksuele relatie in Irak, quod non in casu, en zelfs afgezien van uw gebrek aan algemene geloofwaardigheid, er vele elementen van uw verklaringen een zeer onlogisch of vaag karakter hebben die allemaal samengenomen uw hele asielrelaas over uw vrees om vermoord te worden omwille van een homoseksuele relatie an sich ongeloofwaardig maken. Zo stelt het CGVS vast dat u niet de volledige naam van A.(...) kent, u niet weet hoeveel broers of zussen A.(...) had, u niet weet wat zijn ouders deden en u niet weet of A.(...) vroeger reeds relaties heeft gehad met mannen. U weet ook niet wat A.(...) graag deed als hij niet bezig was met het vullen van rekken in de winkel van uw vader (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 23-25). Dat u al deze zaken niet weet terwijl u toch een relatie van een jaar heeft gehad met A.(...) en terwijl jullie elkaar regelmatig zagen is voor het CGVS reeds weinig aannemelijk. We mogen van iemand in deze situatie toch verwachten dat die persoon basiselementen over zijn partner of de familie van zijn partner kan vertellen. Het is voor het CGVS bovendien bijzonder ongeloofwaardig dat u op uw 15de niet wist hoe men in Irak stond ten opzicht van homoseksuele relaties in Irak (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 11-15). Op onze vraag of u dat op uw 15de niet wist antwoordde u heel duidelijk: 'Ik wist het niet. Ik was minderjarig. Ik wist niet welke gevolgen mijn daden zouden hebben (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 11).' Het verboden karakter van homoseksualiteit is in Irak dermate uitgesproken dat ook een jongeman van 15 zich daarvan bewust zou moeten geweest zijn en dat hij op zijn minst zou moeten weten dat er risico's verbonden zijn aan een homoseksuele relatie. U weet bovendien ook niet of A.(...) wist dat een homoseksuele relatie verboden was, u zou zich niet herinneren of u daarover heeft gesproken (CGVS, A.(...), 12.02.2021, p. 15). We mogen echter toch verwachten dat indien u daarover zou gesproken hebben u dat zich wel degelijk zou herinneren gezien de risico's die verbonden zijn aan een homoseksuele relatie. We vermelden ook nog dat het opmerkelijk is dat u niet precies herinnert welke dag u betrap werd met uw vriend A.(...) (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 12). Te meer omdat u zelf aangeeft dat het een week voor uw vertrek uit Irak was in juni 2014 en u die datum bij DVZ wel precies kon aangeven (DVZ-verklaring, p. 12). Bovenstaande elementen maken uw asielrelaas zoals u dat voor de Belgische asielinstanties heeft verklaard ongeloofwaardig.

Ten vierde en ten slotte kunnen, naast uw gebrek aan algemene geloofwaardigheid, ook uw verklaringen met betrekking tot de komst van uw broer H.(...) naar Duitsland en de verschillende keren dat u in elkaar geslagen bent door de vrienden van uw broer op ernstige wijze in vraag worden gesteld. We merken om te beginnen op dat we op uw Facebookaccount (zie documenten in het administratief dossier) konden nalezen dat u van Regensburg, Duitsland bent wat toch wel heel vreemd is voor iemand die onvindbaar wil blijven. U verklaarde immers zelf dat u verschillende keren bent verhuisd in Duitsland en dat u van telefoon en Facebookaccount veranderd bent om aan uw broer te ontsnappen. U verklaarde dat uw broer u steeds opnieuw kon vinden. U kan echter niet, ook niet na ons herhaaldelijk aandringen, aangeven hoe uw broer u steeds opnieuw kon vinden (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 20-21). Daarnaast stellen we vast dat u helemaal geen bewijs heeft van de klachten die u heeft ingediend bij de politie nadat u door vrienden van uw broer in elkaar werd geslagen. Dat de pv's van de klacht telkenmale werden afgepakt door die vrienden (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 21) is weinig aannemelijk. Het is in het bijzonder weinig aannemelijk dat u die pv's niet kon verbergen nadat u een eerste keer een pv zou afgepakt zijn of een afschrift daarvan vragen indien die inderdaad zouden zijn kwijt geraakt. U kan ook helemaal geen bewijs voorleggen van het feit dat u naar het ziekenhuis zou zijn geweest nadat u werd geslagen door de vrienden van uw broer (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 20). Afsluitend vermelden we nog dat het CGVS ook een duidelijke inconsistentie vaststelt tussen wat u

voor DVZ heeft verteld en wat u voor het CGVS heeft verklaard in verband met uw broer H.(...) in Duitsland. Voor de DVZ verklaarde u dat u verschillende keren door uw broer en zijn vrienden in elkaar werd geslagen (DVZ-vragenlijst, vraag 5). Voor het CGVS daarentegen vertelde u heel duidelijk dat uw broer u nooit heeft geslagen (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 19). Bovenstaande bemerkingen dragen opnieuw bij aan de ongelooftwaardigheid van uw asielrelaas voor het CGVS.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS aldus dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en dat de vluchtelingenstatus u bijgevolg niet kan worden toegekend, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en

wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiiten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs attesteren enkel uw identiteit die niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt geoordeeld dat hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken en dat hij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"(...) De verwerende partij verwijst haar in essentie de tegenstrijdigheden tussen haar gehoor in België en dat in Duitsland.

Zij gaat voorbij aan de angst en de schaamte die de verzoekende partij gekend heeft omtrent haar geaardheid. Zij durfde er aanvankelijk niet over te spreken. Het was in België dat zij zich klaar voelde om eindelijk te spreken over hetgeen haar werkelijk overkomen is.

Dit ontslaat de verwerende partij er echter niet van om het relaas van de verzoekende partij grondig te onderzoeken en ermee rekening te houden dat er wel degelijk bepaalde factoren de verzoekende partij niet eerder kon/wou spreken. In casu lijkt zij echter impliciet een soort "Fraus omnia corrumpit"-houding te hebben. (...)

De redenering inzake het principe "fraus omnia corrumpit" kan hier doorgetrokken worden: het is niet omdat er fraude gepleegd is dat er geen nood aan bescherming is die beoordeeld moet worden. De mogelijkheid om beschermd te worden onder het Vluchtelingenverdrag blijft bestaan. Het relaas van de verzoekende partij verdient wel degelijk een gedegen onderzoek, zonder constant naar haar verklaringen in Duitsland te verwijzen.

De verwerende partij stelt bovendien dat zij te weinig details over haar Iraakse vriend zou kennen om geloofwaardig te zijn en dat zij te weinig stilgestaan heeft bij de gevolgen van haar daden om geloofwaardig te zijn.

De verzoekende partij benadrukt dat zij nog een puber was toen het gebeurde en redelijk onwetend is opgevoed. (...)

Het was gewoon iets waarover niet gesproken werd in haar omgeving.

Er wordt haar vervolgens verweten dat zij geen PV's meer kan voorleggen van hetgeen in Duitsland gebeurde (de keren dat zij in elkaar werd geslagen): (...)

Het klopt inderdaad dat zij uit Duitsland gevlucht is zonder aan papieren te denken.

De verwerende partij brengt onvoldoende begrip op voor de precaire situatie waarin zij zich toen bevond.

Zij heeft nog letsels van messteken. Wanneer zij die wil tonen, gaat de verwerende partij er ten onrechte niet op in. (...)

Nochtans kunnen letsels wel degelijk een belangrijke indicatie vormen van ondergane problemen. De verwerende partij had hier dus wel degelijk moeten op doorgaan en dit niet gewoon negeren.

Dit is des te belangrijker gezien homoseksueel zijn in Irak wel degelijk een groot probleem vormt.

De verwerende partij gaf dit bovendien zelf ook aan tijdens het gehoor.

Zo stelt wikipedia ([https://nl.aaz.wiki/wiki/LGBT rights in Iraq](https://nl.aaz.wiki/wiki/LGBT_rights_in_Iraq)):

“In Irak worden lesbiennes, homoseksuelen, biseksuelen en transgenders (LG BT) op grote schaal gediscrimineerd. Openlijk homoseksuele mannen mogen niet in het leger dienen en het homohuwelijk of burgerlijke vakbonden zijn illegaal. LGBT-persoon hebben geen enkele wettelijke bescherming tegen discriminatie en zijn vaak het slachtoffer van burgerwacht en eerwraak. LGBT-rechten in Irak”

De mogelijke eerwraak als gevolg van homoseksuele handelingen, wordt hier dus bevestigd.

Zo stelt The Guardian “Where are the most difficult places in the world to be gay or transgender?” dd. 1 maart 2017 (...)

Aldus moge het duidelijk zijn dat homoseksueel zijn een groot probleem vormt in Irak en wanneer een dergelijk probleem in een asielprocedure aangebracht wordt, het een zeer nauwkeurig onderzoek vereist.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofddorde erkend worden als vluchteling, subsidiair minstens de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij ten aanzien van de Belgische en Duitse asielinstanties totaal verschillende verhalen heeft verteld over de redenen van zijn vertrek uit Irak, hij geconfronteerd met deze verschillende asielmotieven in Duitsland en in België toegaf dat hij in Duitsland zijn echte verhaal niet heeft verteld en dat hij het verhaal van de poging tot gedwongen rekrutering bij de sjitische milities van iemand had gehoord, het feit dat hij in Duitsland niet de waarheid heeft verteld zijn algemene geloofwaardigheid in bijzonder ernstige zin aantast, bovendien dient te worden vastgesteld dat niet alleen het asielmotief dat hij in Duitsland naar voor bracht over de poging tot gedwongen rekrutering verzonnen blijkt maar dat hij ook verschillende verklaringen aflegde over zijn moment van vertrek uit Irak en de duur van zijn verblijf in Turkije, hetgeen absoluut niet te verklaren valt vanuit een mogelijke schroom om zijn homoseksuele geaardheid te vermelden ten aanzien van de Duitse asielinstanties, (ii) hij geen overtuigende verklaring geeft waarom hij zijn vrees om vermoord te worden omwille van de homoseksuele relatie die hij heeft gehad met A. helemaal onbesproken liet voor de Duitse asielinstanties, het in een context waarin zijn broer volgens zijn verklaringen naar Duitsland kwam om hem te viseren omwille van zijn beweerd homoseksuele geaardheid, en waarbij hij volgens zijn verklaringen verschillende keren naar de Duitse politie zou zijn gestapt om dit aan te klagen, totaal niet geloofwaardig is dat hij heeft nagelaten zijn ‘werkelijke’ vluchtmotief kenbaar te maken aan de Duitse asielinstanties, in een beroepsprocedure tegen zijn eerste weigeringsbeslissing of mits een volgend verzoek, en het feit dat hij pas na meer dan 5 jaar verblijf in de Europese Unie een verzoek om internationale bescherming indiende omwille van zijn homoseksuele relatie en dat pas doet ongeveer twee weken nadat er in België een pv voor hem werd opgesteld omwille van diefstal bij geweld bij nacht

in bende aantoonde dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees volledig ondermijnt, (iii) zelfs wanneer hij een gegronde reden zou hebben gehad om pas na meer dan 5 jaar verblijf in Europa een verzoek om internationale bescherming in te dienen op basis van zijn vrees omwille van een homoseksuele relatie in Irak, *quod non in casu*, en zelfs afgezien van zijn gebrek aan algemene geloofwaardigheid, er vele elementen van zijn verklaringen een zeer onlogisch of vaag karakter hebben die allemaal samengenomen zijn hele asielrelaas over zijn vrees om vermoord te worden omwille van een homoseksuele relatie *an sich* ongeloofwaardig maken, hij in het bijzonder geen basiselementen over zijn partner of de familie van zijn partner kan vertellen, het bovendien bijzonder ongeloofwaardig is dat hij op zijn 15de niet wist hoe men in Irak stond ten opzichte van homoseksuele relaties en het opmerkelijk is dat hij zich niet precies herinnert welke dag hij betrappt werd met zijn vriend A., te meer omdat hij zelf aangeeft dat het een week voor zijn vertrek uit Irak was in juni 2014 en hij die datum bij DVZ wel precies kon aangeven, (iv) ook zijn verklaringen met betrekking tot de komst van zijn broer H. naar Duitsland en de verschillende keren dat hij in elkaar geslagen werd door de vrienden van zijn broer op ernstige wijze in vraag kunnen worden gesteld omdat (1) zijn Facebook account vermeldt dat hij van Regensburg, Duitsland is, wat toch wel heel vreemd is voor iemand die onvindbaar wil blijven, (2) hij niet kan aangeven hoe zijn broer hem in Duitsland steeds opnieuw kon vinden, (3) hij helemaal geen bewijs heeft van de klachten die hij heeft ingediend bij de politie nadat hij door vrienden van zijn broer in elkaar werd geslagen, (4) hij ook geen bewijs kan voorleggen van het feit dat hij naar het ziekenhuis zou zijn geweest nadat hij werd geslagen door de vrienden van zijn broer en (5) hij voor de DVZ verklaarde dat hij verschillende keren door zijn broer en diens vrienden in elkaar werd geslagen, terwijl hij voor het CGVS daarentegen heel duidelijk vertelde dat zijn broer hem nooit heeft geslagen, (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en (vi) zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs enkel zijn identiteit attesteren, die niet in twijfel wordt getrokken.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 maart 2021 (CG nr. 2017947), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kan immers geen geloof worden gehecht aan de door hem geuite vrees vermoord te worden omwille de homoseksuele relatie die hij in Irak zou hebben gehad.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Vooreerst dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing geen toepassing wordt gemaakt van het principe *‘fraus omnia corrumpit’* zodat de argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift *in casu* niet dienstig is. Het hoeft evenwel geen betoog dat het feit dat verzoeker thans verklaart dat hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland heeft gelogen en een vals asielaanvraag heeft uiteengezet reeds in ernstige mate zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn vraag tot internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Op een verzoeker om internationale bescherming rust te plicht om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De Raad wijst er te dezen ook op dat een verzoek om internationale bescherming op zich een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de autoriteiten van het onthaalland verzoeker (kunnen) bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt bovendien alle vertrouwen. Een eventuele schroom kan dan ook geen reden zijn voor het niet afleggen van waarachtige en volledige verklaringen. Indien verzoeker daadwerkelijk vreest voor zijn leven zoals hij beweert, had hij er

bovendien alle belang bij om van meet af aan de waarheid te vertellen en een duidelijk en correct zicht te bieden op de asielmotieven die hadden kunnen leiden tot het toekennen van internationale bescherming. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, hij pas na meer dan vijf jaar verblijf in de Europese Unie verklaringen over zijn beweerd homoseksuele relatie heeft afgelegd – met name ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken eind 2020, en dit terwijl hij ook eerder al in 2017 in België en ook in Frankrijk was geweest zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen – en dan nog pas ongeveer twee weken nadat er in België een proces-verbaal voor hem werd opgesteld omwille van diefstal bij geweld bij nacht in bende, strookt niet met de houding van een persoon die beweert niet naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en toont aan dat verzoeker internationale bescherming omwille van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid niet dringend noodzakelijk achtte. Verzoekers houding vormt aldus een sterke contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming en ondermijnt naar het oordeel van de Raad volledig de geloofwaardigheid van zijn beweerd homoseksuele relatie met A. en van de problemen die hij omwille hiervan stelt te zullen kennen in geval van terugkeer naar Irak.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift wijst op de angst en de schaamte die hij heeft gekend omtrent zijn geaardheid en aanvoert dat hij zich pas in België klaar voelde om eindelijk te spreken over hetgeen hem werkelijk is overkomen, merkt de Raad vooreerst op dat in de bestreden beslissing correct wordt vastgesteld dat niet alleen het asielmotief dat verzoeker in Duitsland naar voor bracht over de poging tot gedwongen rekrutering verzonnen blijkt maar dat hij ook verschillende verklaringen aflegde over zijn moment van vertrek uit Irak en de duur van zijn verblijf in Turkije, hetgeen absoluut niet te verklaren valt vanuit een mogelijke schroom om zijn homoseksuele geaardheid te vermelden ten aanzien van de Duitse asielinstanties. Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker verklaarde angst om zijn zogenaamde echte verhaal naar voor te brengen voor de Duitse asielinstanties, alsook begrip heeft getoond voor het gegeven dat het, gezien zijn afkomst uit Irak waar een homoseksuele geaardheid maatschappelijk algemeen niet wordt aanvaard, niet evident is om bij een eerste verzoek om internationale bescherming aan autoriteiten in de Europese Unie over zijn seksuele geaardheid te spreken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan echter worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Het CGVS stelt ten tweede vast dat u de aanleiding voor uw vertrek uit Irak die u naar voor bracht bij het CGVS helemaal onbesproken liet voor de Duitse asielinstanties. U verklaarde in Duitsland op uw gehoor van 31 mei 2016 helemaal niets over uw vrees om vermoord te worden omwille van de homoseksuele relatie die u heeft gehad met A.(...). Ook toen uw verzoek om internationale bescherming werd geweigerd en u in beroep ging tegen deze beslissing heeft u nagelaten dit motief naar voor te brengen. U heeft uw verhaal over uw homoseksuele relatie met A.(...) pas voor het eerst gedaan voor de DVZ op 9 november 2020 en dit terwijl u zich al in de Europese Unie bevond vanaf begin 2015, volgens uw eigen verklaringen. U verklaarde dat u uw echte verhaal in Duitsland niet durfde te doen omwille van uw broer H.(...). U hoorde dat uw broer in Duitsland was aangekomen en u dacht dat, als hij uw echte verhaal zou weten, hij u direct zou vermoorden (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 26). Deze reden om uw zogenaamde echte verhaal niet naar voor te brengen voor de Duitse asielinstanties is voor het CGVS allesbehalve overtuigend. Uw broer was immers pas in 2017 naar Duitsland gekomen vanuit Irak (CGVS, A.(...), 12.02.2021, p. 18-19) en dit terwijl uw interview voor de Duitse asielinstanties al had plaatsgevonden op uw gehoor van 31 mei 2016. U werpt daar tegenin dat u op dat interview enkel uw ‘gegevens’ moest geven. Uit uw Duits dossier blijkt echter dat dit manifest onjuist is (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Niederschrift über die Anhörung gem. § 25 AsylG am 31.05.2016 in Bamberg, p. 1-5). Geconfronteerd met het feit dat uw broer pas na het interview voor de Duitse asielautoriteiten op 31 mei 2016 naar Duitsland is gekomen verklaarde u vervolgens dat u ook bezorgd was om de reputatie van uw familie en u durfde daardoor uw echte verhaal niet te doen (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 26). Ook dit argument is weinig overtuigend. De reputatie van uw familie was immers reeds aangetast gezien uw familie op de hoogte was van het feit dat u betrappt werd met A.(...) terwijl u seks met hem had. U verklaarde zelf dat uw hele familie kwaad was en u door familieleden werd geslagen (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 9-10). Waar eventueel nog begrip zou kunnen worden opgebracht voor het feit dat het niet evident is om bij een eerste verzoek om internationale bescherming aan autoriteiten in de Europese Unie over uw seksuele geaardheid te spreken en dit gezien uw afkomst uit Irak waar een homoseksuele geaardheid maatschappelijk algemeen niet wordt aanvaard, mogen we niettemin toch verwachten van iemand die vreest voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid dat hij na een zekere periode hierover toch verklaringen kan afleggen. Uit uw verklaringen blijkt helemaal niet dat u tijdens uw verdere verblijf in Duitsland uw ‘werkelijke’ vluchtmotief kenbaar heeft gemaakt aan de Duitse*

asielinstanties, in een beroepsprocedure tegen uw eerste weigeringsbeslissing of mits een volgend verzoek. Dat u dit hebt nagelaten, in een context waarin uw broer volgens uw verklaringen naar Duitsland kwam om u te viseren omwille van uw beweerde homoseksuele geaardheid, en waarbij u volgens uw verklaringen verschillende keren naar de Duitse politie zou zijn gestapt om dit aan te klagen, is totaal niet geloofwaardig. U heeft daarentegen pas na meer dan 5 jaar verblijf in de Europese Unie verklaringen over uw beweerde homoseksuele relatie afgelegd, met name voor de DVZ eind 2020, en dit terwijl u ook eerder al in 2017 in België en ook in Frankrijk was geweest zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 9). Uw verklaring dat u eigenlijk in 2017 vanuit België of Frankrijk naar Groot-Brittannië wou vertrekken is hier geen verschuiving voor. Het feit dat u eerder geen verzoek om internationale bescherming indiende omwille van uw homoseksuele relatie en dat pas doet ongeveer twee weken nadat er in België een pv voor u werd opgesteld omwille van diefstal bij geweld bij nacht in bende (zie documenten in het administratief dossier) doet volledig afbreuk aan de waarachtigheid van uw asielrelaas. De vaststelling dat u na uw aankomst in Europa nog meer dan vijf jaar nodig had alvorens u een verzoek om internationale bescherming indiende gebaseerd op uw vermeende vrees omwille van uw seksuele geaardheid toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees volledig.”

Waar verzoeker voorts betoogt dat het niet is omdat er fraude gepleegd werd dat er in zijn hoofd geen nood aan bescherming is die moet beoordeeld worden en dat zijn relaas wel degelijk een gedegen onderzoek verdient, zonder constant naar zijn verklaringen in Duitsland te verwijzen, wijst de Raad erop dat uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet alleen correct heeft vastgesteld dat verzoeker ten aanzien van de Belgische en Duitse asielinstanties twee verschillende verhalen heeft verteld over de reden van zijn vertrek uit Irak, doch daarnaast eveneens verzoekers verklaringen naar aanleiding van zijn huidige verzoek om internationale bescherming in België heeft beoordeeld en terecht tot het besluit komt dat ook deze verklaringen geenszins weten te overtuigen en dat het asielrelaas zoals hij dat voor de Belgische asielinstanties heeft uiteengezet dan ook niet geloofwaardig kan worden geacht.

Zo oordeelt de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden als volgt: “Het CGVS telt ten derde ook vast dat, zelfs wanneer u een gegronde reden zou hebben gehad om pas na meer dan 5 jaar verblijf in Europa een verzoek om internationale bescherming in te dienen op basis van uw vrees omwille van een homoseksuele relatie in Irak, quod non in casu, en zelfs afgezien van uw gebrek aan algemene geloofwaardigheid, er vele elementen van uw verklaringen een zeer onlogisch of vaag karakter hebben die allemaal samengenomen uw hele asielrelaas over uw vrees om vermoord te worden omwille van een homoseksuele relatie an sich ongeloofwaardig maken. Zo stelt het CGVS vast dat u niet de volledige naam van A.(...) kent, u niet weet hoeveel broers of zussen A.(...) had, u niet weet wat zijn ouders deden en u niet weet of A.(...) vroeger reeds relaties heeft gehad met mannen. U weet ook niet wat A.(...) graag deed als hij niet bezig was met het vullen van rekken in de winkel van uw vader (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 23-25). Dat u al deze zaken niet weet terwijl u toch een relatie van een jaar heeft gehad met A.(...) en terwijl jullie elkaar regelmatig zagen is voor het CGVS reeds weinig aannemelijk. We mogen van iemand in deze situatie toch verwachten dat die persoon basiselementen over zijn partner of de familie van zijn partner kan vertellen. Het is voor het CGVS bovendien bijzonder ongeloofwaardig dat u op uw 15de niet wist hoe men in Irak stond ten opzicht van homoseksuele relaties in Irak (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 11-15). Op onze vraag of u dat op uw 15de niet wist antwoordde u heel duidelijk: ‘Ik wist het niet. Ik was minderjarig. Ik wist niet welke gevolgen mijn daden zouden hebben (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 11).’ Het verboden karakter van homoseksualiteit is in Irak dermate uitgesproken dat ook een jongeman van 15 zich daarvan bewust zou moeten geweest zijn en dat hij op zijn minst zou moeten weten dat er risico’s verbonden zijn aan een homoseksuele relatie. U weet bovendien ook niet of A.(...) wist dat een homoseksuele relatie verboden was, u zou zich niet herinneren of u daarover heeft gesproken (CGVS, A.(...), 12.02.2021, p. 15). We mogen echter toch verwachten dat indien u daarover zou gesproken hebben u dat zich wel degelijk zou herinneren gezien de risico’s die verbonden zijn aan een homoseksuele relatie. We vermelden ook nog dat het opmerkelijk is dat u niet precies herinnert welke dag u betrappt werd met uw vriend A.(...) (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 12). Te meer omdat u zelf aangeeft dat het een week voor uw vertrek uit Irak was in juni 2014 en u die datum bij DVZ wel precies kon aangeven (DVZ-verklaring, p. 12). Bovenstaande elementen maken uw asielrelaas zoals u dat voor de Belgische asielinstanties heeft verklaard ongeloofwaardig.” Met het verweer in het verzoekschrift dat hij “nog een puber was toen het gebeurde en redelijk onwetend is opgevoed” en dat het gewoon iets was waarover niet gesproken werd in zijn omgeving, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op

het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, die onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: *“Ten vierde en ten slotte kunnen, naast uw gebrek aan algemene geloofwaardigheid, ook uw verklaringen met betrekking tot de komst van uw broer H.(...) naar Duitsland en de verschillende keren dat u in elkaar geslagen bent door de vrienden van uw broer op ernstige wijze in vraag worden gesteld. We merken om te beginnen op dat we op uw Facebookaccount (zie documenten in het administratief dossier) konden nalezen dat u van Regensburg, Duitsland bent wat toch wel heel vreemd is voor iemand die onvindbaar wil blijven. U verklaarde immers zelf dat u verschillende keren bent verhuisd in Duitsland en dat u van telefoon en Facebookaccount veranderd bent om aan uw broer te ontsnappen. U verklaarde dat uw broer u steeds opnieuw kon vinden. U kan echter niet, ook niet na ons herhaaldelijk aandringen, aangeven hoe uw broer u steeds opnieuw kon vinden (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 20-21). Daarnaast stellen we vast dat u helemaal geen bewijs heeft van de klachten die u heeft ingediend bij de politie nadat u door vrienden van uw broer in elkaar werd geslagen. Dat de pv's van de klacht telkenmale werden afgepakt door die vrienden (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 21) is weinig aannemelijk. Het is in het bijzonder weinig aannemelijk dat u die pv's niet kon verbergen nadat u een eerste keer een pv zou afgepakt zijn of een afschrift daarvan vragen indien die inderdaad zouden zijn kwijt geraakt. U kan ook helemaal geen bewijs voorleggen van het feit dat u naar het ziekenhuis zou zijn geweest nadat u werd geslagen door de vrienden van uw broer (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 20). Afsluitend vermelden we nog dat het CGVS ook een duidelijke inconsistentie vaststelt tussen wat u voor DVZ heeft verteld en wat u voor het CGVS heeft verklaard in verband met uw broer H.(...) in Duitsland. Voor de DVZ verklaarde u dat u verschillende keren door uw broer en zijn vrienden in elkaar werd geslagen (DVZ-vragenlijst, vraag 5). Voor het CGVS daarentegen vertelde u heel duidelijk dat uw broer u nooit heeft geslagen (CGVS, A.(...)-H.(...), 12.02.2021, p. 19). Bovenstaande bemerkingen dragen opnieuw bij aan de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag voor het CGVS.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en bijdragen aan de ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, in voorliggend verzoekschrift nagenoeg volledig ongemoeid laat en slechts beaamt dat hij uit Duitsland is gevlucht zonder aan papieren te denken, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermogt voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Waar verzoeker er voorts op wijst dat hij nog letsels van messteken heeft (aan zijn hand en rug) en betoogt dat deze letsels een belangrijke indicatie kunnen vormen van de ondergane problemen, slaagt hij er evenmin in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Uit het loutere gegeven dat verzoeker oude letsels heeft, kan immers niet worden afgeleid dat zijn relaas op enige waarheid zou berusten, te meer het letsels betreffen waarvan niet wordt aangetoond dat deze eventueel niet op andere wijzen en/of in andere omstandigheden kunnen worden opgelopen.

Aangezien om hoger vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele relatie met A. en de ontdekking daarvan, en dienvolgens evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem geuite vrees om in geval van terugkeer naar Irak vermoord te worden door zijn vader of zijn broer of door de stam van A., kan de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie over de situatie van LGTB in Irak niet volstaan om de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging te objectiveren, te concretiseren en te individualiseren. Deze vrees voor vervolging dient immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierin gebreke, zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat.

De door verzoeker neergelegde identiteitskaart en nationaliteitsbewijs attesteren enkel zijn identiteit en nationaliteit, die niet in twijfel worden getrokken, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een

reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Irak zou hebben gekend of zal kennen.

2.6.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie vervat in het administratief, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt dat de herovering van gebieden bezet door ISIS een duidelijk voelbare impact heeft gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich weliswaar hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Bagdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de *Iraqi Security Forces* (ISF) samen met de *Popular Mobilization Forces* (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. Dit geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist voorgaande analyse niet en brengt evenmin informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van

het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS